

Testimony Çağla Diner- Transcription of the Video Interview

Turkish Version:

1. Global Career:

Çağla Diner ben. Türkiye'de doğdum, Ankara'da. İlkokulu, ortaokulu, liseyi, üniversiteyi Türkiye'de okudum. Daha sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne doktora yapmak için gittim 10 yıla yakın Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşadım, okudum, çalıştım. Ankara'da doktora tezimi araştırmak için geri Türkiye'ye döndüm. Hem doktora tezimi yazdım, hem Bilkent Üniversitesi'nde ders verdim dışarıdan. Ondan sonra da İstanbul'a taşındım. Yaklaşık 11 yıl Kadir Has Üniversitesi'nde çalıştım.

2. Precarious Arrival and Family Realities:

Türkiye'de kamuoyunda Barış Akademisyenleri'nden çok bahsedildi bir dönem. 2015-2016 yıllarında Türkiye'de Kürtlerin yaşadıkları bölgelerde yaşananlara karşı bir grup akademisyenin bir sivil tepkisi, bir imza kampanyası ya da işte bir imza toplanması sonucunda bir takım olumsuz koşullarla karşılaştı birçok akademisyen. Sadece bu imzayı atmış olmak, o zamanki hükümetin pek hoşuna gitmedi. Her ne kadar söz de olsa, bir yazılı metin de olsa, hükümet akademisyenlere karşı tavır almak istedi. İnsanlar işlerinden atıldılar. Daha sonra tutuklu yargılandılar. Bir süre hapis yattılar. Bir süre sonra Türkiye'de biz burada istenmiyoruz, bizim gibi insanlara yer yok diye hissetmeye başladık. Birçok insan Türkiye'de bunu hissetmeye başladı bu dönemde. Ya sev ya terk et diye Türkiye'de daha çok milliyetçilerin kullandığı bir söz vardır ya. Artık terk et diyorlar bize diye düşündük açıkçası. Farklı farklı, neye göre olduğu da çok bilinmeyen, farklı farklı sonuçları oldu bu Barış bildirisinin, farklı akademisyen gruplarına. Ağır ceza mahkemesinde, İstanbul'da yargılandık. Benim aslında en önemli, yani Almanya'ya gelmemin en önemli nedeni bu dava diyebilirim. Şimdi Almanya yüksek eğitimde uluslararasılaşma kapsamında, Güney ülkelerinde ya da daha otoriter ülkelerde siyasi sorunlar yaşayan, baskı gören akademisyenleri destekliyor. Ben de böyle bir destek kapsamında açılan bir bursla geldim Almanya'ya. 2018 yılının Mayıs ayında Essen'e geldim. Ondan beri de buradayım. Bir burs nasıl diyeyim, bir fon verdiler aylık maaş gibi. Ama tabii bu bursların şöyle bir dezavantajı olabiliyor bu vakıfların verdiği bursların. İş kontratın olmuyor. Yani sana sadece aylık geçimine yetecek, aslında çok kötü olmayan bir para veriyorlar. Ama iş kontratın olmadığı zaman bu işçilerin sahip olduğu özlük haklarına sahip olmuyorsun. Bununla ilgili tabii çok sıkıntılar yaşanabiliyor. Maalesef ben Almanya'ya gelince şöyle bir şey yaşadım. İki tane küçük çocukla geliyorsun, karı koca çalışacaksın. Küçük oğlumuzun çok ciddi alerjileri var. Yaşamını tehdit edebilecek alerjiler. Üniversitenin kreşi küçük oğlumuzu önce kabul etti Ağustos ayında. Ondan sonra sanıyorum Ekim gibiydi. Dediler ki biz sizin kontratınızı sonlandırmak zorundayız. Çünkü buradaki, kreşteki bakıcı daha fazla bu sorumluluğu taşımak istemiyor. Ona çok ağır geliyormuş. Bu çocuğun yükünü taşımak ya da bu acil durum yükünü taşımak. Tabii biraz şok olduk yani. Hem çok ortada kaldık yani şimdi ne olacak diye. Hem de aslında benim kafamdaki Almanya hiç böyle bir yer değildi. Yani insanların daha çok haklarının olduğu bir yer diye düşünmüştüm. Batı'ya olan bakışım değişti Almanya'ya geldikten sonra. Ya Almanya batı değilmiş ya da batı bizim sandığımız gibi bir yer değilmiş. Çocuğum iki yaşında bir kere

Funded by
the European Union

kreşten atıldı. Kendi suçu yok. Bunu yapamazlar herkese. Bunu hani biz dedim ya iş kontratımız yoktu. İşte yabancıyız, Almanca konuşmuyoruz. Onun için de çok rahat yapabildiler diye hissediyorum. Yani bence bir profesörün alerjili çocuğu bu şekilde üniversiteden, kreşinden atılmazdı. Yani şu anda ben normal bir iş kontratıyla çalışıyorum. Dolayısıyla tabii ki o iş kontratının getirdiği haklara sahibim. Ama bilmiyorum yani bu ne kadar güvence verebiliyor onu tabii bilmiyorum. Bir kere hani bunlar işte hep proje bazlı işler olduğu için her zaman "befristet" kontratlar. Bir de ben vatandaş da olmadım. Sekiz senedir, yedi sekiz senedir buradayım ama vatandaş da olmadım. Hani oturma iznim de geçici. Hep iş kontratıma bağlı. Dolayısıyla böyle bir güvencesizlik içinde yüzer şekilde yaşıyoruz.

3. Language, Belonging and Diaspora Experience:

Vatandaş olmak evet benim için güvence anlamına gelir kesinlikle. söylemek gerekirse iki yıl aşkın bir süredir siyasi olarak çok rahatsızım Almanya'da. Yani Türkiye'de bazı şeyleri söylüyoruz diye kovulduk gibi hissediyorduk. Şimdi buraya geldik. Yine düşündüklerini söylersen şanssız olursan yine kovulursun yani. Ya tabii ki Almanya'da Türkiye'li göçmen olmak zor bir şey. Yani geliyorsun ve hani aşağıdaki azınlık grubuna yerleşiyorsun. Hani ayrıcalıklarımı buraya geldikten sonra anladım örneğin. Ayrıcalık ayrıcalıkların fark edilmemesiymiş meğerse diye düşündüm aslında. Tabii ki göçmen karşıtlığının artması, bu AFD'nin yükselişi, bütün bunların aslında hemen ana akım söyleme de girmesi. Çok rahatsız edici bir şey. Bu sekiz sene içinde, ben geldikten sonra burası nasıl bir yerdi, şimdi nasıl bir yer oldu? Hani o söylem nasıl değişti siyasette, medyada? Ve ondan sonra da aşağıya, aşağıya derken daha böyle halk düzeyine, hani benim iş yerinde muhatap olduğum insanların söylemlerine nasıl sirayet etti? Ben bu korona döneminde Almanca öğrendim. Almanca öğrenmek çok zor maalesef. İnsanın yaşı ilerleyince daha da zor. Bir de maalesef hayatım tabii iş hayatım var. Çocuklarım, iki tane çocuğum var. İşim başka bir şehirde. Ben başka bir şehirdeyim. Bu kadar yoğun bir hayatta ona yer açmak, Almancanı geliştirebilecek aktivitelere yer açmak da çok zor. Ve doğal olarak da Almanca sosyalleşmedim. Dolayısıyla ben Almancamı geliştirebilecek bir ortamın içinde bulunmuyorum ve buna bir enerjim de çok olmuyor açıkçası. İş hayatımda Almanca konuşmak zorunda kalıyorum ve çok zor oluyor bu benim için. Yani hani hiçbir zaman kendimi kendim gibi hissedemiyorum Almanca konuşurken. Hep böyle İngilizceye çekiyorum. Çünkü orada şey diye hissediyorum. Daha eşit bir yerdeyiz. Hani onlar da ana dilinde konuşmuyor. Ben de ana dilimde konuşmuyorum. Burada dediğim yani yine dil sorunu bence. Beni çok fazla daha Türkçe'ye ve Türkiyeli insanlarla beraber olmayı itti. Çok enteresan bir şey aslında. Bunu ben kendi kendime çok düşünüyorum. Bu diaspora olma hikayesini. Hiç gençken daha önceki deneyimlerimde hiç böyle içine kapanacak birisi, kendi milletinin, kendine benzerlerin içine kapanacak birisi olmadım. Hep buna çok karşıydım. Hani kişiliğim de aslında açık. Hatta bu kadar çok göç yaşamamın nedeni de bu bence. Değişikliğe açık birisiyim aslında. Ama bu, bu içine kapanmaya, içine kapanmak yerine dışarı açılmaya eğilimli birisiyim genelde. Kendimi böyle tanıyorum aslında. Ama burada farklı bir süreç yaşadım. Ama Türkiyeli insanlarla beraber olmak istediğimi, arkadaşlıklarımı hep o kesimden kurduğumu fark ediyorum. Ve buna çok şaşıyorum. Yani bu tam bir diaspora olmak işte. Ve bazen düşünüyorum yani benim bu yaştaki göçmenlik mi bana bunu yapıyor? Yoksa Almanya'ya mı özel bir şey bu? Başka bir ülkeye gitseydim benim gibi birisi başka türlü mü olacaktı? Yoksa Essen'e mi özel? Hani Berlin'de olsaydım da mı başka olacaktı? Ama oradaki arkadaşlarım da kendi aralarında. Yoksa işte bu birinci nesil göçmenliğe mi özel bir şey bu? Hani işte dil sorunu bu kadar belirleyici mi oluyor? Hani bunların yanıtını bilmiyorum ama bu diasporalaşma denen şeyi böyle bizzat kendim yaşıyorum. Ve etrafımda bunun yaşandığını görüyorum Yani çok enteresan bütün bizim, benim gibi işte son dönemde Türkiye'den gelmiş insanların nasıl kendi aralarında kapandıklarını, nasıl beraber sosyalleştiklerini ve nasıl birbirleri üzerinden de hani para kazanmaya çalıştıklarını, iş kurduklarını, yani kötü bir şey an-

lamında birbirleri üzerinden demiyorum ama networkler öyle kuruluyor. Yani şimdi bir ülkeye geliyorsun ve aslında alışmaya çalışırken birçok güçlüklerle karşılaşıyorsun. Yani sadece dış güçlüklerden bahsetmiyorum işte. Kita bulamıyorsun, yok bürokratik süreçler işte Ausländerbehörde Termin vermiyor falan. Bir sürü sembolü de okuyamıyorsun buradan olmayınca. Burada böyle bir yetiyi de kaybediyorsun. Yani etrafını anlama yetisi. Böyle olunca kendini de çok sorguluyorsun. Almanya'nın siyasetini de çok sorguluyorsun. İşte kültürünü sorguluyorsun, kendini sorguluyorsun ve bütün bunları yaparken, yani bunu beraber yapacak akla ihtiyacın var. Bu yeni gelen göçmenler WhatsApp gruplarından kendilerine bir sürü network oluşturuyorlar. İşte çeşitli ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyorlar. Neyse, arkadaşlıklar kurmaya çalışıyorlar ya da dayanışma mekanizmaları. Böyle bir WhatsApp grubundan on kadın birbirimizi bulduk. Benzer süreçleri yaşıyorduk. Benzer şekilde herhalde konuşmaya, dertleşmeye, beraber sorular sormaya ve yanıt vermeye ihtiyacımız vardı. Nazar değmesin çok da talihli bir süreç oldu. Herkes çok farklı, farklı şeyler getiriyor kendinden. İki tane dilek söyleyeceğim. Sen bir tanesini beğen. Bir tanesi tasını tarağını toplayıp Almanya'dan kurtulmak. İkincisi de burada biraz aktif olabilmek aslında. Ama tabii burada aktif olabilmek çok zor. Yani Almanca işte dediğim gibi hani kendi küçük komünitende, kendi küçük dünyanda kalmayacaksan yani katılacaksan ki hani benim için katılmadan aktif olmak anlamlı olmuyor. Yani katılmak gerekiyor. Yani yaşadığın topluma değmen onun sana değmesi gerekiyor. O geçişin olması gerekiyor. Hani bir dilek diliyoruz ya hani özgürüz ya her şeyi dileyebiliriz ya. Hani ben orada değişime etki edebilecek bir şeyler yapmayı dilerim.

English Version:

1. Global Career:

I am Çağla Diner. I was born in Turkey, in Ankara. I attended primary school, middle school, high school, and university in Turkey. Later, after graduating from university, I went to America for my doctorate degree. I lived, studied, and worked in America for almost 10 years. In order to conduct research for my doctoral thesis in Ankara, I returned to Turkey. I both wrote my doctoral thesis and taught at Bilkent University. After that, I moved to Istanbul. For about 11 years, I worked at Kadir Has University.

2. Precarious Arrival and Family Realities:

In Turkey, there was a lot of public discussion about the "Academics for Peace" at a certain time. In the years 2015–2016, there was a reaction from academics to what was happening in the Kurdish regions. It was a civil response by a group of academics. Through signing a petition or the collection of signatures, many academics faced some negative consequences. Many academics struggled with this. Simply signing this declaration was not at all liked by the government at the time. Even though it was only a written text, the government wanted to show a reaction toward the academics. People were dismissed from their jobs. Afterwards, they were taken into custody. They spent a certain period of time in prison. After a while, we began to feel that we were not welcome in Turkey, that there was no place there for people like us, and we started to feel this way. Many people in Turkey began to feel this during that time. "Love it or leave it." This expression is often used by nationalists in Turkey. We felt that they rather tell us: "Now leave it (Turkey)". The consequences for the Academics for Peace were different, it was often unclear according to which criteria decisions were made, and they affected different groups of academics in different ways. We were charged before the heavy criminal court and the trial took place in Istanbul. Actually, the main reason why I came to Germany was this court case. As part of the internationalization of higher education, Germany supports scholars from countries of the Global South

or from more authoritarian states who face political problems or repression. I also came to Germany through such a support program with a scholarship. In May 2018, I came to Essen. I have been here since then. You could say it was a scholarship, a kind of fund, like a monthly salary. But of course, such a scholarship also has some disadvantages when it is awarded by such foundations. You do not have an employment contract. That means they only pay you enough to cover your monthly living expenses, which actually isn't so bad. But if you don't have an employment contract, you also don't have the personal rights that employees normally have. Of course, this can lead to many problems. Unfortunately, I experienced the following when I came to Germany. You arrive with two small children and both of you, mother and father, want to work. Our younger son has very severe allergies. Allergies that can be life-threatening. The university daycare center initially accepted our younger son in August. Then, I think it was around October. They said that they unfortunately would have to terminate our contract. Because the caregiver here at the daycare no longer wanted to take on this responsibility. It was too stressful for her. The burden of taking care of this child or dealing with these emergency situations. Of course, we were quite shocked at first. We suddenly found ourselves quite alone and asked: what now? And besides, Germany in my mind was not like this at all. I had thought it was a place where people have more rights. My view of the West changed after I came to Germany. So either Germany does not belong to the West, or the West is not as we imagined it. My child was two years old and was suddenly thrown out of daycare. It was not his fault. They could not do that to everyone. As I said, we did not have an employment contract. We are foreigners, we do not speak German. So it was probably very easy for them to do this, I think. For example, I do not believe that the allergic child of a professor would have been excluded from the university or the daycare in this way. So, at the moment I am working with a regular employment contract. Therefore, of course, I have the rights that come with this contract. But I do not know how much security that really provides. Because these jobs are almost all project-based, so they are always fixed-term contracts. Also, I am not a citizen. For eight years, for seven or eight years, I have been here, but I have not become a citizen. My residence permit is only temporary. It always depends on my employment contract. This is such an uncertainty, we live in a kind of limbo.

3. Language, Belonging and Diaspora Experience:

Being a citizen, yes, for me that means security, definitely. To be completely honest: for more than two years now, I have felt politically very uncomfortable in Germany. In Turkey, we said certain things and felt that we were dismissed because of it. Now we have come here. If you speak your mind again and if you are unlucky, you will be dismissed again. Yes, of course, in Germany. Being a migrant from Turkey is difficult. So you come here and in a way place yourself among minority groups. For example, I only understood my privileges after I came here. Privileges apparently mean that you do not notice your privileges, that is what I really thought. Of course, the increase in xenophobia, the rise of the AfD and all of that means that these issues enter the mainstream discourse directly. This is very worrying. In these eight years since I arrived, what was this place like then, and what has it become now? So how has this rhetoric in politics and the media changed? And then, gradually, at the level of society, that is, among the people I interact with, at my workplace, how has it influenced their statements? During the COVID period, I learned German. Learning German is unfortunately very difficult. As you get older, it becomes even harder. And unfortunately, I of course have my professional life. And I have two children. I work in one city and live in another city. In such a busy life, making space for it making space for activities that could improve your German, is also very difficult. And of course, I wasn't able to socialize in German. Therefore, I am not in an environment where I can improve my German, and honestly, I do

not have much energy for it. In my work life, I have to speak German and that is very difficult for me. So when I speak German, I can never really feel like myself. I always steer the conversation toward English. Because there I feel: we are on a more equal level. They are not speaking in their native language either. I am not speaking in my native language either. Here, on the other hand, again the issue of language. The language barrier has pushed me much more to speak more Turkish and to spend more time with people from Turkey. This is actually very interesting. I think about this a lot myself. This experience of being in the diaspora. As a young person, in my earlier experiences, I was never someone who withdrew, within my own nation, among people; someone who withdraws into their own kind. I was always very much against that. My personality is actually open. I think that is even the reason why I have experienced so much migration. I am actually someone who is open to change. But I am usually someone who is not inward-looking, but outward-oriented. That is how I see myself. But here I have experienced a different process. But I notice that I want to be with people from Turkey and that I maintain my friendships within this group. And that surprises me a lot. That is really the full feeling of diaspora. And sometimes I wonder whether migration at my age causes this? Or is this something specific to Germany? Would it have been different if I had gone to another country, someone like me? Or is it specifically related to Essen? If I had been in Berlin, would it have been different? But my friends there also stay among themselves. Or is this something that applies specifically to first-generation migrants? So is the language problem so decisive? I do not know the answers to these questions, but this "disporization" is something I experience very personally. And I see around me that it is experienced this way too. It is really interesting to see how many people who, like me, have recently come from Turkey, more or less close themselves off within their own circles, how they spend their free time together and also support each other economically, build businesses, work and establish companies. So, not in a negative sense "about them". I do not mean it that way, but through them, networks are built. So you come to a country and try to settle in, but you encounter many difficulties. I am not only speaking about external challenges. You cannot find a daycare place, or there are bureaucratic hurdles, for example the immigration office, which does not give appointments, and so on. There are also many symbols you cannot read if you are not from here. Here you also lose a certain ability. Namely, the ability to understand your surroundings. In such a situation, you also question yourself very deeply. You also strongly question Germany's politics. You question the culture, you question yourself, and while doing all this, you actually need a mind with which you can do this together. These newly arrived migrants build entire networks for themselves through WhatsApp groups. They try to meet various needs through this. Well, they try to form friendships or build mechanisms of solidarity. From one such WhatsApp group, ten of us women found each other. We were going through similar processes. In similar ways, we probably needed conversation, exchange, to ask questions together and find answers. Thank God, it was a very fortunate process. Each person brings something unique, different things from themselves. I will name two wishes. You choose one of them. The first wish is to pack my things and leave Germany. The second wish is to be able to be a bit more active here. But of course, it is very difficult to be active here. So German language...As I said, if you do not stay within your small community, within your small world, then you have to participate, really participate, because for me, being active without participation makes no sense. So you have to get involved. The society you live in has to affect you, and you have to affect it. This transition has to take place. So, we wish for something, yes, after all, we are free, we can wish for anything. So, I would like to do something there that can bring about change and make a difference.

This interview was conducted by Ruhr Museum. The women work migration platform was developed as part of the project FeMig.Lab, coordinated by Minor Kontor, in cooperation with the Humanity in Action Poland, the Ethnographic Museum of Istria, the LVR Industrial Museums and the Centrum voor de Geschiedenis van Migranten.